

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. S.** zastoupeného zákonnou zástupkyní Z. S., právně zastoupeného JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem se sídlem Skrétova 25, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2007, č. j. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2008, č. j. 16 Cad 269/2007 - 102.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Petru Knoblochovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 952 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 10. 2007, č. j. x. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaná dospěla na podkladě posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Sokolově ze dne 6. 6. 2007 k závěru, že žalobce není plně invalidní, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 40 %. Stěžovateli nadále náleží částečný invalidní důchod. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 22. 12. 1992 byl stěžovatel Okresní správou sociálního zabezpečení Sokolov uznán invalidním ode dne 21. 10. 1992. Nárok na dávku mu však nevznikl, protože nesplňoval podmínku potřebné doby zaměstnání podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. Proto mu byl ode dne 28. 7. 1995 přiznán sociální důchod. Ode dne 1. 1. 1996 náležel stěžovateli v souladu s ust. § 91 zákona č. 155/1995 Sb. místo sociálního důchodu plný invalidní důchod. Dne 2. 12. 1996 lékař OSSZ neshledal stěžovatele plně invalidním, ale pouze částečně invalidním.

Dne 21. 3. 2007 stěžovatel opakovaně požádal o plný invalidní důchod. Lékař OSSZ Sokolov ve svém posudku ze dne 6. 6. 2007 konstatoval lehkou mentální retardaci s poruchami chování. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele odpovídá postižení uvedenému v kap. V., položce 6, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven o 40% s tím, že procentní míra se podle ust. § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky nemění. Stěžovatel je schopen jen jednoduché práce nejlépe s dohledem.

V řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované si krajský soud vyžádal posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti stěžovatele od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni. Posudková komise vycházela z lékařské dokumentace založené ve spisové dokumentaci OSSZ, z nálezu praktického lékaře MUDr. R. ze dne 23. 4. 2007, nálezu psychiatra MUDr. T. ze dne 20. 4. 2007 a znaleckého posudku MUDr. B. ze dne 10. 9. 2007. Stěžovatel nebyl jednání posudkové komise dne 25. 2. 2008 přítomen. Byl posuzován jako nekvalifikovaný dělník. Posudková komise konstatovala, že objektivně lze vycházet z údajů uvedených ve zprávě ambulantního psychiatra ze dne 20. 4. 2007, který diagnosticky uzavírá, že jde o lehkou mentální retardaci s poruchami chování a dále ze znaleckého posudku, vypracovaného ve věci zbavení způsobilosti k právním úkonům. V tomto posudku je stav hodnocen jako porucha osobnosti na prvním místě a mentální retardace na rozhraní lehkého a středně těžkého stupně, ale posudek není doplněn o psychologické vyšetření. Posudková komise se přiklonila k hodnocení, že mentální retardace posuzovaného odpovídá pásmu lehké mentální retardace, v popředí klinického obrazu je však porucha osobnosti s poruchami chování. Jiné posudkově významné zdravotní postižení nebylo prokázáno, nebyla objektivizována ani příbuznými posuzovaného nově uváděná porucha kontinence moči. Stěžovatel je neschopen práce psychicky náročné, na pracovišti se zvýšeným rizikem stresových situací. Je schopen svého dělnického povolání s omezeními, jednoduchých manuálních prací pouze s běžnou kontrolou plnění úkolů nadřízeným pracovníkem, nikoli pod trvalým dohledem. Při dodržení uvedených omezení nedojde výkonem soustavného zaměstnání k vážnému zhoršení stávajícího zdravotního stavu. Příkladem je schopen prací úklidových, manipulačních, jednoduchých montážních a podobně. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla stanovena podle kap. V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. na 30 %, tedy v horní hranici procentního rozpětí 20 – 30%. Tuto procentní míru posudková komise navýšila podle ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s ohledem na zjištěné snížení intelektových schopností o 5 %, nezohlednila však dosavadní nekvalifikované povolání, které je stěžovatel schopen nadále vykonávat. Posudková komise na rozdíl od lékaře OSSZ nehodnotila jako rozhodující zdravotní postižení mentální retardaci, která by bez uvedených poruch chování odpovídala s ohledem na zjištěné intelektové schopnosti podstatně nižšímu procentnímu ohodnocení. Posudková komise uzavřela, že stěžovatel byl k datu vydání rozhodnutí žalované částečně invalidní.

Vzhledem k námitkám opatrovníka stěžovatele krajský soud požádal o doplnění posudku s tím, že je nutné zdůvodnit rozpor mezi znaleckým posudkem MUDr. B. a posudkové komise, pokud se týká nutnosti dohledu nad žalobcem. MUDr. B. hodnotil stěžovatele jako osobu se středně těžkou mentální retardací vyžadující dohled a péči, a jako osobu, která není schopna ani jednoduché práce pod dohledem. Posudková komise v doplňujícím posudku ze dne 15. 4. 2008

předně uvedla, že znalec vypracoval posudek ke zcela jinému účelu, a to pro posouzení způsobilosti k právním úkonům. Vyšetření znalce je v tomto směru velmi podrobné, zachycuje duševní pochody, projevy a chování posuzovaného během vyšetření a interpretuje je v terminologii psychiatrie. Postoje posuzovaného se zde jeví často rozporuplné, čímž se znalec podrobně zabýval, uvedl i poznámky o agravaci a simulaci. Pokud se znalec vyjádřil k pracovní schopnosti stěžovatele a zohlednil přitom problémy s gramotností, se sociálním prostředím, s psychosociálními okolnostmi, právní problémy a problémy životního stylu, není toto stanovisko pro komisi závazné. Posudková komise se ve svém posudku odpovídající mírou posudkem znalce zabývala, což je patrné z hodnocení psychiatrem v komisi i z posudkového hodnocení komise. Závažným podkladem pro hodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla však i další doložená zdravotnická dokumentace, především nález ošetřujícího psychiatra, který má posuzovaného v dlouhodobé péči. Podle ošetřujícího psychiatra se jedná o lehkou mentální retardaci s poruchami chování, stěžovatel je schopen jednodušší manuální práce adekvátní dosaženému vzdělání.

Posudková komise se neztotožnila se závěrem znalce, že posuzovaný není schopen ani jednoduché práce pod dohledem, protože další související údaje znalce toto stanovisko nečiní zcela jednoznačným, pokud jde o hodnocení invalidity. Intelektové schopnosti posuzovaného znalec opakovaně hodnotil jako lehkou až střední mentální retardaci, přičemž stanovil IQ 60, což ale odpovídá přibližně středu lehké mentální retardace, tedy ani jím uvedenému rozhraní. Posudková komise setrvala na svém původním posouzení. Závěrem uvedla, že pokud by krajský soud nepovažoval toto stanovisko za postačující, bylo by možné provést observaci posuzovaného v psychiatrickém zařízení. Krajský soud opětovně požádal o doplnění posudku, zhodnocení nálezu psychiatra MUDr. B. ze dne 20. 3. 2008 a psychologa Mgr. P. ze dne 14. 4. 2008, a eventuální umístění stěžovatele na pozorování za účelem objektivizace postižení a jednoznačného stanovení stupně invalidity.

V doplňujícím posudku ze dne 11. 9. 2008 posudková komise uvedla, že nově předložená zdravotnická dokumentace neobsahuje nová fakta oproti objektivním údajům již v posudku hodnoceným. Posudková komise proto vyžádala diagnostickou hospitalizaci na psychiatrické klinice FN v Plzni. Po vstupním vyšetření MUDr. P. dne 11. 7. 2008 se však již doporučená hospitalizace nerealizovala s tím, že není potřebná. Provedeným jednorázovým ambulantním vyšetřením byla zjištěna F 71.1 středně těžká mentální retardace s poruchami chování. Posudková komise k uvedenému konstatovala, že posouzení úrovně intelektových funkcí je obtížné, jestliže pacient nespolupracuje, tak jak tomu bylo při vyšetření stěžovatele dne 11. 7. 2008. U nespolupracujícího pacienta bývá při posuzování intelektových funkcí obvyklé nadhodnocení ve smyslu těžšího stupně poruchy. Tak lze vysvětlit rozdílný závěr z ambulantního vyšetření na psychiatrické klinice, kdy byla konstatována středně těžká mentální retardace s poruchami chování, zatímco ve většině nálezů z předchozích vyšetření stěžovatele psychologem a psychiatrem je mentální retardace hodnocena jako lehká. Z posudkového hlediska není bez významu, že i zde byla inteligence posuzovaného hodnocena pouze jako suspektní pro střední stupeň mentální retardace, a to ještě po řadě měsíců po rozhodném datu 8. 10. 2007. Posudková komise setrvala na posudkovém závěru ze dne 25. 2. 2008.

Krajský soud hodnotil posudkové závěry Posudkové komise MPSV pracoviště Plzeň jako úplné, přesvědčivé a logické. Posudková komise zasedala v řádném složení za účasti odborníka z oboru psychiatrie, své závěry učinila na základě dostatečných podkladů. Srozumitelným způsobem se vypořádala s námitkami opatrovníka stěžovatele ohledně rozpornosti jejích závěrů se závěry MUDr. B. Stěžovatel byl ambulantně vyšetřen, v posudku je řádně vysvětleno, proč nebyla realizována plánovaná hospitalizace. Posudková komise objasnila, proč setrvala na svém hodnocení zdravotního postižení stěžovatele jako lehké mentální retardace,

ačkoli při ambulantním vyšetření byla konstatována středně těžká mentální retardace. Krajský soud má za to, že stupeň invalidity byl postaven najisto, zdravotní postižení stěžovatele bylo vždy hodnoceno v rozmezí od lehkého narušení osobnosti po středně těžké narušení osobnosti a podle kap. V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kde je míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovena v rozmezí 20-30 %, což neodpovídá ani částečné invaliditě. Zdravotní postižení stěžovatele nebylo nikdy hodnoceno jako těžké narušení osobnosti, při němž dochází k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 40-60 %, a tedy k částečné invaliditě. Teprve u postižení zvláště těžce narušené osobnosti, které je dezintegrovaná, je pokles stanoven 70-90 % a dochází k plné invaliditě. Stěžovatel takto postižen není. Pokud by jako hlavní zdravotní postižení byla stanovena mentální retardace (IQ v pásmu 50-69), byl by stěžovatel postižen nejvýše lehkou mentální retardací s IQ 60. Pokles u tohoto postižení je stanoven 15-40 %, což odpovídá nejvýše částečné invaliditě. Soud tedy vzal za prokázané, že stěžovatel nebyl ke dni rozhodnutí žalované plně invalidní. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Plzni z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má za to, že došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, a dále že skutková podstata se do určité míry neopírá o skutečnosti, které by měly podklad ve spise. Namítl, že nedošlo k logickému zhodnocení všech důkazů obsažených ve spise. V průběhu řízení u Krajského soudu v Plzni opatrovník stěžovatele opakovaně poukazoval na nesprávné závěry posudkové komise, přičemž své námitky opíral zejména o rozsudek Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 14 Nc 865/2007, resp. o listiny obsažené v tomto soudním spise, zejména o znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví-psychiatrie, na základě kterého byl stěžovatel zcela zbaven právní způsobilosti. Je zarážející, že OSSZ Sokolov k tomuto posudku nepřihlédla s tím, že byl vypracován za jiným účelem než posouzení žádosti o plný invalidní důchod. Stěžovatel má za to, že tento závěr je zcela nelogický a překvapuje jej, že se s tímto názorem ztotožnil v odůvodnění svého rozsudku i krajský soud, ačkoliv na základě předmětného soudně znaleckého posudku bylo rozhodnuto o zásadním zásahu do práv občana, tedy o zbavení právní způsobilosti.

Stěžovatel se domnívá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s lékařským posudkem vypracovaným vůči jeho osobě. Krajský soud vyzval OSSZ Sokolov, resp. ČSSZ Praha k vypracování nového posudku nebo jeho doplnění. Doplnění posudku však vypracovala stejná posudková komise jako v prvním případě. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku

mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku této přílohy a současně odůvodní stanovenou míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci zde stanoveného rozpětí. Dále uváží i rozsah a závažnost dalších zdravotních postižení posuzovaného z hlediska možného zvýšení či snížení základního bodového hodnocení.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že posudek Posudkové komise MPSV v Plzni splňuje výše uvedené požadavky na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku a lze z něj tudíž při zjišťování skutkového stavu vycházet.

Posudková komise zasedající v řádném složení jednoznačně vymezila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jako poruchu osobnosti s poruchami chování, a dále konstatovala lehkou mentální retardaci. Posudková komise současně objasnila, proč na rozdíl od lékaře OSSZ nezhodnotila mentální retardaci jako rozhodující zdravotní postižení. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila podle kap. V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v horní hranici vymezeného rozpětí 30 %, náležitě pak zdůvodnila navýšení procentní míry podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Námítka stěžovatele, že OSSZ Sokolov ani krajský soud nepřihlédly ke znaleckému posudku znalce MUDr. V. B., není opodstatněná. Jak již poznamenala posudková komise, byl tento posudek vypracován pro účely posouzení způsobilosti stěžovatele k právním úkonům, nikoli pro účely hodnocení jeho pracovní schopnosti. Nejvyšší správní soud pak zdůrazňuje, že MUDr. B. je znalcem pro obor psychiatrie, není však dále specializován i v oboru posudkového lékařství. Jeho vyjádření k pracovní schopnosti stěžovatele proto není závazné.

Posudková komise vycházela z údajů uvedeného znaleckého posudku jednak ve svém posudku ze dne 25. 2. 2008, a dále se jím podrobně zabývala v doplňujícím posudku ze dne 15. 4. 2008, který si krajský soud vyžádal právě za účelem objasnění rozpornosti závěrů MUDr. B. a posudkové komise. Posudková komise se vypořádala s konstatováním znalce, že posuzovaný není schopen ani jednoduché práce pod dohledem, přičemž podotkla, že další údaje znalce toto stanovisko nečiní zcela jednoznačným.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud pochybil, jestliže vyzval OSSZ Sokolov, resp. ČSSZ Praha, k vypracování nového lékařského posudku nebo jeho doplnění, přičemž doplnění posudku vypracovala stejná posudková komise jako v prvním případě. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že stěžovatel chybně uvedl posudkový orgán, který v soudním řízení posuzoval jeho pracovní schopnost. Jak již bylo uvedeno výše, je v soudním řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. povoláno Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V projednávaném případě si krajský soud vyžádal posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni.

Krajský soud je nepochybně oprávněn v případě, kdy považuje za nezbytné, aby se posudková komise podrobněji vyjádřila k určité otázce, požádat ji o doplnění posudku. Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil výše, nebyl posudek znalce MUDr. B. závazný. Nebyl tedy dán důvod pro vyžádání revizního posudku od jiné posudkové komise. Nelze pak spatřovat pochybení či neobjektivnost posudkových závěrů v tom, že totožná posudková komise v doplňujícím posudku blíže objasnila, proč dospěla k odlišným závěrům než znalec MUDr. B. Stejně tak nelze mít výhrady vůči doplnění posudku, v němž se tato posudková komise zabývala výsledky dodatečného vyšetření stěžovatele.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že na základě posudku Posudkové komise MPSV v Plzni bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel byl ke dni 8. 10. 2007 pouze částečně invalidní. Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Plzni netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 a) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 800 Kč. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publ. pod č. 1460/2008 Sb. NSS, je advokát ustanovený v řízení o žalobě oprávněn zastupovat účastníka také v řízení o kasační stížnosti. Z uvedeného vyplývá, že takovému advokátovi nelze opětovně přiznat odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v téže věci podle ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 952 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu